

Besøk i smilets land

Det er tidlig grålysning når bussen vår kjører inn mot Bangkok by. Klokka er så vidt sju men det er allerede trafikk og mennesker i gatene. Over den grå disige himmelen stiger ei rød sol, vi er fremme nå i Thailand, smilets land. I en uke fikk jeg, sammen med 18 andre misjonsvenner fra NMS reise rundt og bli kjent med kirka og menneskene her.

Skyskrapere, hoteller og et oppbygd system av motorveier er det som dominerer på luftfotoet. Går du derimot i de trange gatene eller kjører rundt med buss ser du stadig områder med blikkskur og falleferdige rønner. I elva flyter søppel, på gata selges brukte gummidekk og rustne sykkeldele. Lukta fra den sterkt forurensede Klong Toey elva ligger som en eim over hele byen, verst er det i slummen. Der holder også Immanuel Menighet til.

Det er fiolinmusikk som møter oss, et titalls ungdommer tar siste finpuss før gudstjenesten. Ansiktene er konsentrerte, de er elever ved Immanuel Musikkskole. Den lille menigheten har tatt plass på benkene på den ene siden, de er ikke så mange men det er flere barn der. Noen eldre kvinner har tatt plass på stolene lengst bak. Vår gruppe fyller 2/3 av kirka. I Thailand er 0,7 % av befolkningen kristne. Du får et forhold til det tallet når du ser disse og vet at millionbyen er utenfor, de er få.

«Are we ready to praise our God?» spør presten. Like etter bryter lovsangen ut. Senere blir det opplesinger fra Bibelen og preken, for oss oversatt til engelsk. Den unge presten samler alle barna rundt seg og ber for de. Det er vakkert. Etterpå ber vi Fadervår sammen på engelsk og thai. Hele tiden er fiolinene med og spiller. Når du hører de er det rart å tenke på at disse velkledde barna etterpå skal hjem til skur og falleferdige murblokker, kanskje uten innlagt vann og elektrisitet.

Immanuel musikkskole er berømt men i tillegg til musikkskolen driver også menigheten to barnehager. Der får de yngste barna et pusterom hvor de kan leke og være trygge en stund. Slummen i Bangkok er ellers alt annet en barnevennlig. Ikke bare er boforholdene dårlige, her fins det heller ikke parker eller lekeplasser. Å ha fritidsaktiviteter og barnehage betyr derfor mye for de som vokser opp her. La meg til slutt dele en liten glad nyhet: Nylig evaluerte thai myndighetene skolesystemet sitt. De ble da forbauset over å oppdage at noen av de fattigste barna klarte seg så bra. Det visste seg at de alle hadde gått på Immanuel barnehage.

